

Behandling at stille Ændringsforslag om, at dette Spørgsmaal lægges ud til en Afstemning i Sognene, og at det ikke bliver Menighedsraadene, som skal afgøre det, fordi de saa nødvendigvis vil blive valgt efter disse Synspunkter. Jeg tror, det vilde være bedre, at vi fik det lagt ud til en Afstemning; i saa Fald vilde de Betragtninger, som de ærede Medlemmer Hr. J. P. Nielsen og Hr. Nis Nissen fremførte, ikke faa nogen Betydning, idet de Medlemmer af Smaa-kaarsstanden, hvis Interesser de ærede Medlemmer mente at varetage, derved vilde faa den fulde Medbestemmelsesret over Præstegaardsjorderne, som man nu mener de ikke har, fordi de ikke har Repræsentation i Menighedsraadene. Jeg har jo sagt, og jeg har før gjort mig til Talsmand i dette Ting for, at man skulde indlede en storstilet Udstykningspolitik i Sønderjylland, og dette staaer jeg fremdeles ved, men det skal man ikke gøre paa den Maade, som Regeringen har valgt: ved at regere i Modstrid med det overvældende Flertal i Sønderjylland. Som Forholdene ligger i Øjeblikket, hvor man har faaet sin Villie med Hensyn til Præstegaardene paa denne Side Kongeaaen, betragter jeg dette Forslag og betragter jeg Spørgsmaalet om de sønderjydske Præstegaardsjorder som et sønderjydsk Anliggende og ikke som et alment dansk Anliggende, thi det er jo ikke Hensigten, at Folk heroppe fra skulde rejse ned og have den Smule Jord, den kunde vore Folk nok selv faa. Men naar dette er Tilfældet, maa jeg meget beklage, at Regeringen regerer stik mod Befolkningens Ønsker, at man ikke har saa megen Respekt for Flertallet i den sønderjydske Befolkning, at man overlader den selv at bestemme, hvad den vil gøre med sine Præstegaardsjorder. Dette beklager jeg, men jeg har det Indtryk, at det er, fordi Regeringen ikke tør give sig i Kast med den store Opgave. Med Hensyn til det store Spørgsmaal: en Kolonisering af Sønderjylland, en Udstykning i stor Stil, er det kun Lappeskrædderi, ikke noget som høst andet. Jeg er ikke i Tvivl om, at det store Spørgsmaal, som i Øjeblikket kan løses, tør Regeringen ikke give sig i Kast med, den sidder i denne Sag med Hændene i Skødet. I disse Aar, hvor der endnu ikke er skabt Bygninger, som svarer til den Driftsform, der nu efterhaanden bliver nødvendig, og hvor man ved de store Landejendomme dernede maa rejse Bygning efter Bygning for at have tilstrækkeligt af Bygninger til den intensive Drift, er der Jord i tilstrækkelig Mængde at faa til billige Priser. Jeg talte forleden med en Mand, som har

særlige Forudsætninger for at kende dette Forhold, en Skyldraadsformand, som staaer fuldstændig udenfor denne Strid, som er fuldkommen neutral. Han beklagede, at man ikke fra Regeringens Side i disse Aar, forinden det blev for sent, drog Omsorg for at faa fat i den fornødne Jord, saa at Udstykning kunde foregaa. Regeringen sidder med Hænderne i Skødet, tør ikke binde an med denne Opgave, i Stedet for søger den at komme over, hvor Gærdet er lavest, ved Præstegaardsjorderne, fordi man har et Præcedens heroppe, som man gaar efter. Jeg tror nu, at man fra Regeringens Side i nogen Grad undervurderer Befolkningens Modstand mod dette, thi det er min Opfattelse, at Ejendomsforholdet er juridisk velbegrunderet, og som den højtærede Minister i 1922 fremhævede, at den sønderjydske Befolkning under skiftende Tider havde kunnet hævde denne Ejendomsret til Præstegaardsjorderne, saaledes tror jeg ogsaa, den vil vide at hævde den i kommende Tider, i hvert Tilfælde er jeg ikke i Tvivl om, at man vil gøre Forsøg paa at hævde denne Ret.

Niels Frederiksen: Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen sluttede med at gøre et Par Bemærkninger om den storstilede Udstykningspolitik for Sønderjylland, som han tidligere har gjort sig til Talsmand for, og betegnede Udstykningen af Præstegaardsjorden som Lappeskrædderi, der ingenting betød. Jeg vil hertil kun gøre den Bemærkning, at en saadan storstilet Udstykningspolitik for Sønderjylland, der bestod i, at vi fra hele det øvrige Land skulde bevilge en halv eller en hel Snes Millioner til Opkøb af Jord dernede i det frie Marked, vilde rigtignok ogsaa være et Tilskud til den sønderjydske Landsdels Jordejere, der betød noget; det vilde være en Udstykningspolitik i stor Stil med det Resultat, at Husmændene lagde Navn til Almisserne, medens Jordejerne i Sønderjylland tog Pengene. Det er en kort Karakteristik af det ærede Medlems Udstykningsvenlighed. Og saa vil jeg blot føje een Ting til: det ærede Medlem siger, at der er Jord nok til billig Pris, og han henholder sig til, at han har talt med en Vurderingsmand i Sønderjylland, der har gjort ham opmærksom paa dette Forhold. Det er mærkeligt, at denne Jord aldrig kommer til Syne i Form af Tilbud til Staten, til Udstykningsforeninger eller til private, der ønsker at bruge den til det Formaal. Jeg forudsætter, at Udstykningsforeningerne og de private dernede søger at købe Jord saa billigt, som det overhovedet kan gøres, og jeg forudsætter,